

پرستش خدا به معنای به‌میان‌آوردن عبودیت‌مان در مقابل ربوبیت حق است

شماره پرسش: ۲۲۲۸۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۷/۴/۹ ۰۶:۰۳:۴۱

متن پرسش

سلام استاد گرامی: برای حضور قلب در نماز چاره‌ای نداشتم جز تصور کردن خدا در بالا یا همه اطراف که دارد مرا نظاره می‌کند. بالفرض این کار را کنیم و تمرکز هم پیدا کنیم باز بی فایده است چرا که این خدای ذهنی و موهوم است که پرستش می‌کنیم نه خود خدا. استاد چه می‌شود کرد که خود خدا را بپرستیم فارغ از تصورات ذهنی و خیالی؟ آیا می‌شود حالا که خدا را قبول داریم (بحثی نیست) ولی چون به هیچ وجه نه قابل دیدن است نه قابل تصور و ادراک است اصلاً او را پرستش نکنیم که با این نحو پرستش، خدا را نعوذ بالله داریم تا سطح خیال کوچک می‌کنیم؟! «الله اکبر»

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: پرستش خدا به معنای به‌میان‌آوردن عبودیت‌مان در مقابل ربوبیت حق است و در این رابطه می‌توان مظاهر ربوبیت او را مدّ نظر داشت و نه ذات حضرت حق را. به همین جهت در روایت داریم که حضرت صادق «علیه‌السلام» می‌فرمایند در عبادات خود یکی از ائمه را مدّ نظر بیاورید. موفق باشید